

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Dynd-Kongens Datter

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737737024/facsimile.pdf> (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Da var det i Forvandlingen, som to Naturer brødes inde i hende; hun siltrede, saae omkring sig, som vaagnede hun af en engstende Drøm, foer derpaa hen til den slanke Bøg, holdt sig fast ved den, for dog at have en Støtte, og snart, i et Nu, [32] klattrede hun, som en Kat, op i Træets Top, og klamrede sig fast; hun sad der som et engstet Egern, sad der den lange Dag i den dybe Skov-Eensomhed, hvor Alt er stille og dødt, siger man jo! - dødt, ja der fløi et Par Sommerfugle om hinauden, i Leeg eller Strid; der var tæt ved nogle Myretuer, hver med flere Hundrede travle Smaaskabninger, der mylrede frem og 10 tilbage; i Luften dansede utallige Myg, Sværm ved Sværm; der joge forbi Skarer af surrende Fluor, Vor Herres Høns, Guldsmede og andre vingede Smaadyr, Regnormen krøb frem fra den vaade Grund, Muldvarpene skjøde op, - forrester var det stille, dødt rundt om, dødt, som man siger og forstaer det. 15 Ingen lagde Mærke til liden *Helga* uden Skovskaderne der fløi skrigende om Træets Top, hvor hun sad; de hoppede hen ad Grenene mod hende i dristig Nysgjerrighed; et Blink af hendes Øie var et Blink, der jog dem bort igjen, - men de bleve ikke klogere paa hende og hun ikke heller paa sig selv. 20

Da Aftenen var nær, og Solen begyndte at synke, kaldte Forvandlingen hende til ny Bevægelse; hun lod sig glide ned af Træet, og idet den sidste Solstraale slukkedes, stod hun der i Frøens sammenkrympede Skikkelse, med Hændernes sønderrevne Svømme-Hinder, men Øinene straalede nu med en Skjøn- 25 heds-Glands, som de knap eiede før i Deilighedens Skikkelse; det var de mildeste, fromme Pige-Øine, der lyste frem bag Frø-Larven, de vidnede om det dybe Sind, det menneskelige Hjerte; og Skjønheds-Øinens brast i Graad, grød Hjertets tunge Lettelses-Taarer. 30

Der laae endnu ved den reiste Grav det Kors af Grene, der [33] med Bast-Baad var bundet sammen, det sidste Arbeide af ham, som nu var død og borte; liden *Helga* tog det, Tanken kom af sig selv, hun plantede det mellem Stenene over ham og den dræbte Hest; ved Erindringens Vemod brøde Taarer frem, og 35 i denne Hjerte-Stemning ridsede hun det samme Tegn ind i Jorden rundt om Graven, det hegnede saa pynteligt om den, - og i det hun med begge Hænder ridsede Korsets Tegn, faldt Svømmehuden, som en sønderreven Handske af, og da hun

8 Dag] se n. t. 77, 4. 22 af] ad C. 28 Hjerte; og] Hjerte. D. 32 Arbeide] se n. t. 81, 22. 38 og i det] og da, idet D. 39 som en s. Handske af] af, som en s. Handske D.